

2417 27/11 11: 1. Beh. af F. t. L. om Forandr. i L. om Diplomat- og Konsulatvæsen af 1908. 2418

faldet noget saadant Tilfælde. Hvad er saa den russiske Ministers Pligt? At varetage de russiske Interesser, aldeles ubestrideligt. og hvad er den danske Legationssekretærs Pligt; det russiske Gesandtskabs Legationssekretærs? Den Tanke er udelukket, at han kan gøre de danske Interesser gældende; det er ikke blot udelukket tjenstligt, hvad der for Resten betyder noget i Kina, men det er navnlig udelukket aldeles praktisk, fordi de danske Interesser ifølge Repræsentationens Art ere indbefattede i de russiske Interesser efter den kinesiske Betragtning, som vi paa Forhaand have givet Medhold, ja selv have skabt. Med andre Ord, selve den eneste Fordel ved, at vor Repræsentation er et lille Lands, nemlig at den ikke vækker nogen politisk Frygt, den er det, der gaar tabt, just naar den skal bruges, fordi den danske Legationssekretær er ansat i det russiske Gesandtskab — aldeles principielt, som jeg hele Tiden har sagt. Nej, Standpunktet maa være dette: Enten trække vi vor Repræsentation tilbage fra Peking, fordi vi mene, at den ikke er nødvendig, eller ogsaa blive vi i Fremtiden os selv derude. Vi takke Rusland og dets Gesandt, som for øvrigt, saa vidt jeg ved, langt fra at blive forbavset eller blot tage det ilde op, dersom dette Forhold ophører, tværtimod hører til dem, der mene, at denne Overgangsform bør ophøre. Vi takke altsaa Rusland og dets Gesandt; for den Tid, som gik godt, kommer ikke daarlig tilbage, men vi indrette os enten med en venligsindet Magt, saaledes som vi indrette os de andre Steder, hvor vi ikke selv officielt have nogen Mission, eller vi oprette en Missionspost.

Det andet Spørgsmaal er saa dette: Af hvad Art skal denne Missionspost være? Skal det være et Gesandtskab eller et Fagkonsulat? Kommissionen var, saa vidt man kan forstaa, nærmest stemt for Fagkonsulatet, om end dens Udtalelser ere holdte i noget vage Udtryk. Ministeren foreslaar nu et Gesandtskab. Jeg vil gerne her forsøge at rydde en Misforstaaelse af Vejen, en Misforstaaelse, som egentlig beror paa en Ordforveksling, men som ikke blot kan være meget skadelig for et fornuftigt Ræsonnement, men ogsaa faktisk har skadet det. Den sidste ærede Taler var ikke fri

for at være inde paa det Ræsonnement. Der hersker den Misforstaaelse — og den hersker endog nogle Steder indenfor Karrieren selv, jeg tror dog at kunne sige, at den højtærede Minister er befriet for den —, at en Gesandt, bare fordi han er Gesandt eller Diplomat, har en politisk Post i Modsætning til Fagkonsulen, hvis Hverv er kommercielt, med andre Ord, at Gesandtskab og Konsulat efter deres Virksomhed skulde være væsensforskellige. Det er selvfølgelig saadan for de store Lande i det hele og store, men for Danmarks Vedkommende er det i alt væsentligt ikke saadan. Danmark har nogle faa Gesandtskabsposter, navnlig i vore Nabolande, hvor der fra Tid til anden kan blive Virksomhed af væsentlig politisk Art. Men jo skarper vi fastholde, at Gesandten og Fagkonsulens Virksomhedsomraade i det væsentlige og næsten overalt er ensartet, desto mere vil der ske det, som er paabegyndt, ogsaa ved den højtærede Ministers Foranstaltning, og som skal udvikles, at de to Arter af udsendt Repræsentation i det væsentlige faa samme Foruddannelse for deres Indehavere. Diplomati er ikke noget hemmelighedsfuldt, mystisk, der betyder Politik, medens Fagkonsulat er noget, der læres praktisk paa et Kontor. Nej, begge Dele ere praktiske Mænds Virksomhed, bestaaende i at følge med og samle Materiale for at bedømme deres eget Lands Chancer i det fremmede Land, at paapege, at advare, at fremme, kommercielt og økonomisk, privates som det offentliges Interesser. Den sidste ærede Taler sagde, og det er, saa vidt jeg ved, fuldstændig rigtigt, at den nuværende Legationssekretær i Peking, som vel sagtens er den, der er udset til at blive Gesandt, er konsulatsuddannet, hvad der er fortræffeligt; men ikke desto mindre mener jeg, ligesom den højtærede Minister, at han bør være Gesandt. Dette er, synes jeg, et ganske prægnant Udtryk for, hvad jeg i dette Forhold mener. Forskellen ligger i Akkrediteringen, i Stillingens udivendige Karakter. Konsulen konfererer med de lokale Myndigheder, Gesandten er hos Regeringen, han henvender sig til Regeringscentret, til Regeringsorganerne, og hvis mine ærede Kolleger have fulgt Begyndelsen af mit Ræsonnement, ville de